

Arrest

nr. 273 473 van 30 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 11 augustus 2014 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 12 augustus 2014 om internationale bescherming. Op 8 september 2015 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. X van 1 december 2015 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.2. Na het grondgebied te hebben verlaten komt verzoeker volgens zijn verklaringen op 21 februari 2021 België opnieuw binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt hij de volgende dag om internationale bescherming. Op 8 juli 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-

ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die 12 juli 2021 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, H. W. M. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtoun origine te zijn, afkomstig uit Khost. U verklaarde in 2015 ongeveer 24 jaar oud te zijn – nu dus 31 – en te zijn geboren in het dorp Zanikhel in het district Nader Shah Kot in de provincie Khost. U woonde heel uw leven in Afghanistan in de provincie Khost, eerst in uw geboortedorp en later ook 5 jaar in Khost stad. Verder reisde u voor uw werk naar nagenoeg alle Afghaanse provincies. In 2002 huwde u officieel (de nikkah of religieuze ceremonie deden jullie al toen uw echtgenote 17 jaar oud was) met uw huidige echtgenote H. B. (...). Jullie hebben samen vier kinderen: twee zonen S. A. (...) en M. A. (...) en 2 dochters M. (...) en B. (...). U bent alleen naar België gekomen, uw echtgenote en kinderen zijn nog in Afghanistan. Ze verbleven na uw vertrek aanvankelijk gedurende een tijd bij uw zus in Khesmatounkhel in Khost stad, maar zijn ondertussen bij uw schoonbroer in Tanai district gaan wonen. Uw beide ouders zijn overleden. Verder heeft u 3 broers en 6 zussen. Uw 3 broers zijn overleden, uw zussen verblijven in uw geboortedorp Zanikhel, in de stad Khost en in het district Tani.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban naar aanleiding van uw werk voor de PRT van Khost.

Ongeveer 6 jaar voor uw vertrek uit Afghanistan richtte u samen met uw broer een bedrijf op voor de verhuur van machines, Wazir Hamza Construction and Road Building Company genaamd. Het bedrijf was gelegen in Mata China en het kantoor was in Afghan Tower, een beetje buiten de bazaar van Khost. Jullie kochten zelf ook enkele machines aan en de rest van de machines waren van andere bedrijven en particulieren, die jullie dan doorverhuurden aan aannemers uit Khost. Jullie verdienden op die manier een commissie op de verhuur van de machines.

Ongeveer 4-5 jaar voor uw eerste verzoek om internationale bescherming in België ontving u een dreigbrief vanwege de taliban. Het was een brief opgesteld door een zekere N. Q. (...), waarin hij vroeg aan de mensen van de regio Satou Kandar om u te vermoorden. Hij had u deze brief gestuurd als reactie op het feit dat u samen met enkele andere jongeren campagne had gevoerd en posters had opgehangen bij de parlementaire verkiezingen. U kwam op de hoogte van wat de taliban met u van plan waren via een zekere B. (...), die uw vader kende van vroeger. N. Q. (...) contacteerde u en wilde u proberen te rekruteren voor jihad, maar u weigerde. U ontmoette hem één keer en hij vroeg u de regering niet meer te steunen. U beloofde dit en hij verzekerde u dat u dan niet meer op de targetlijst van de taliban stond. U hebt later vernomen dat deze N. Q. (...) ongeveer 2 jaar geleden om het leven zou gekomen zijn bij een drone aanval in Kunar.

U speelde cricket en was kapitein van het team van Khost. Jullie deden regelmatig mee met wedstrijden en wonnen het toernooi in Nangarhar in de regio van Ghazi Amanullah Khan. Bij jullie terugkeer naar Khost werd er een bijeenkomst georganiseerd en werden jullie gefeliciteerd. U gaf toen samen met enkele regeringsleden een toespraak en bedankte iedereen, wat werd uitgezonden in de media. Een zekere mauwlawi K. J. (...), van wie u in het verleden ook nog les had gekregen, belde u op en beschuldigde u ervan een christen en een ongelovige te zijn, een pop en spion voor de overheid. U beledigde hem terug aan de telefoon en stopte met spelen voor het cricketteam. Het was ook op dat moment dat u uw bedrijf van de machines sloot.

Enkele maanden later begon u met een nieuwe job. Uit afkeer van de taliban en omdat u zich tegen hen wilde afzetten begon u samen te werken met de Amerikaanse PRT van Khost. Het ging om een project waarbij informatieborden/propagandaborden tegen de taliban werden geplaatst op verschillende plekken in Khost en ook nog in andere provincies zoals Paktya, Paktika en Logar. Dit project werd al een tijd geleden aangeboden, maar niemand wilde het doen omwille van de veiligheidsrisico's. U werd door 2 vrienden voorgesteld aan de Amerikanen van de PRT en besloot met hen te beginnen samen werken. U werkte mee aan de plaatsing van de informatieborden samen met 30 arbeiders en 20 mensen veiligheidspersoneel. Na elke opdracht werd u cash uitbetaald. U zelf en ook de andere mensen wiens beeltenis te zien was op de borden kregen een enorm bedrag uitbetaald, dit omwille van de veiligheidsrisico's die hieraan verbonden waren. Een kleine maand voor uw vertrek vond er een incident plaats in het district van Sabaray. Bij een explosie door een zelfmoordaanslag kwamen er verschillende

mensen om het leven die met u samenwerkten. Ongeveer 5 dagen na dit incident voerden de taliban een raid uit op het huis van uw familie. 22 leden van uw familie werden hierbij om het leven gebracht, namelijk uw 3 broers en hun gezinnen. Toen de lichamen van uw familieleden werden begraven zou de mullah van de moskee, mauwlawi F. G. (...) genaamd, de dorpeelingen aangeraden hebben niet naar de begrafenis te gaan omdat de mensen die overleden waren ongelovigen waren en de christenen dienden. U wilde weten wat hier aan de hand was en u wilde mauwlawi G. (...) spreken om te zien wat zijn aandeel was in de dood van uw familieleden en waarom hij mensen aanspoorde niet naar de begrafenis te gaan. Samen met 2 andere gewapende mensen trok u 's ochtends naar de moskee van mauwlawi G. (...). Op het moment dat jullie aankwamen bij de moskee werd het vuur op jullie geopend. U wist niet dat er op dat moment taliban aanwezig waren in de moskee en dat er enkelen van hen voor de veiligheid buiten op wacht waren blijven staan. Er werd een raket afgevuurd en die kwam terecht op de hoek van de moskee. Het dak van de moskee viel daarbij naar beneden en de moskee was grotendeels vernield. De mensen binnen in de moskee waren eveneens gewapend en hun explosieven bliezen ook op. Jullie renden weg en later hoorde u van uw neefje dat er 7 mensen om het leven waren gekomen, mauwlawi F. G. (...), een zekere mauwlawi F. K. (...), 3 Arabieren en 2 Tsjetsjenen. Na dit incident gedroegen de dorpeelingen zich zeer vijandig tegenover u en ook de mensen van de regering die banden hadden met de taliban wantrouwden u. Er werd beslist dat u diende gearresteerd te worden. Uit angst voor uw leven besloot u het land te verlaten. U verbleef nog enkele dagen in het huis van een vriend en het districtshoofd van Duomando, F. S. (...) genaamd. Daarna verliet u het land met de hulp van een smokkelaar.

U ontvluchtte Afghanistan in de zomer van 2013. U was ongeveer 10 maanden onderweg en reisde via Iran, Turkije, Griekenland (waar u 5 maanden in de gevangenis verbleef), Italië en Frankrijk naar België. In Griekenland diende u op 24 januari 2014 een verzoek tot internationale bescherming in. U kwam in België aan op 11 augustus 2014 en vroeg hier een dag later een eerste keer asiel aan.

Bij terugkeer naar Afghanistan verklaarde u vervolging vanwege de taliban en de Afghaanse regering te vrezen. U vreesde hierbij voor uw leven.

Ter ondersteuning van uw identiteit en eerste asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kleurenkopie van uw 'taskara' (Afghaans identiteitsbewijs), een kleurenkopie van de vergunning van de registratie van uw bedrijf van machinerie, een kleurenkopie van uw badge van FOB Salerno en ook van uw wapenvergunning, kleurenkopieën van foto's van de informatieborden die u plaatste voor de PRT en van foto's van uw werkplek, kleurenkopieën van foto's van een aanslag, kopieën van foto's van de begrafenis van uw familieleden, een kopie van een brief die u kreeg van de taliban, kopieën van foto's van uw verblijf in de gevangenis in Griekenland, een brief die een medepassagier op de bus naar Brussel voor u schreef en 3 memory cards met foto's en video's.

Op 9 september 2015 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. U tekende beroep aan tegen deze beslissing. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest met nummer 157550 van 1 december 2015. U ging niet in Cassatieberoep tegen het arrest van de RvV.

Nadat uw eerste asielaanvraag in België werd geweigerd, reisde u in 2016 naar Zwitserland. Daar deed u eveneens een verzoek om internationale bescherming, maar u kreeg er nooit antwoord. Daarom reisde u door naar Frankrijk, waar u drie tot vier jaar in Calais verbleef in de hoop om het Verenigd Koninkrijk te bereiken. Op 29 januari 2018 werden er van u vingerafdrukken genomen in München, Duitsland. Uw intenties om naar het Verenigd Koninkrijk te gaan bleken tevergeefs, u reisde terug naar Zwitserland. In april 2020 keerde u terug naar Afghanistan, nadat u de Zwitserse autoriteiten te kennen had gegeven dat u vrijwillig wilde terugkeren naar uw land van herkomst. Een vrijwillige repatriëring volgde en u vestigde zich opnieuw in uw dorp in Khost.

U was teruggekeerd naar Afghanistan om uw vrouw en kinderen terug te kunnen zien en om uw gezin vervolgens voor hun veiligheid uit Afghanistan weg te halen. Eenmaal in Afghanistan nam u telefonisch contact op met een valuta trader genaamd Khwaga om geld te vragen. Tien dagen nadat u in Khost was aangekomen, werd er u gezegd dat u om middernacht naar buiten moest komen zodat enkele mensen u al een deel van het gevraagde geld konden overhandigen. U kon niet antwoorden en niet naar buiten komen omdat het al zo laat was. Daarop wilden deze personen naar uw woning komen, maar ze werden tegengehouden door de portier van het gebouw. De portier van het gebouw werd vervolgens door deze personen in zijn been geschoten, daarbij vuurden zij ook schoten af op het gebouw. De volgende dag vluchtte u weg naar Nimroz. In Nimroz bleef u nog 7 dagen bij uw schoonbroer, om vervolgens opnieuw naar Europa te reizen. U reisde via Iran, Turkije, Bulgarije, Bosnië, Italië en Frankrijk naar België. In België

diende u op 22 februari 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U vreest te zullen worden gedood door de taliban of de valuta trader.

Ter staving van uw huidige verzoek legde u de volgende documenten neer: uw taskara, documenten in verband met uw vrijwillige terugkeer vanuit Zwitserland naar Afghanistan, een boekje betreffende het overlijden van uw vader in het gewapend conflict, een kopie van een bankkaart van uw bedrijf uit 2012, een bedrijfslicentie uit 2012, foto's van werkzaamheden van uw bedrijf, een aanvraag voor bescherming, overeenkomsten met andere bedrijven en een geheugenkaart met daarop een filmpje van een interview met een talibanstrijder en video's en foto's in verband met de aanval vanwege de valuta trader.

In het kader van uw lopende asielaanvraag kwam aan het licht dat u op 30 januari 2015 door de Griekse autoriteiten internationale bescherming kreeg toegekend.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Griekenland omwille van de algemene penibele situatie voor vluchtelingen aldaar. U geeft verder aan dat u er zich niet veilig kan voelen omdat uw vervolgers mensen in Griekenland zouden kunnen omkopen en de opdracht zouden kunnen geven om u te doden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. U bleek hiervan niet op de hoogte, maar deze vaststelling wordt door u niet betwist.

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland (CGVS, p. 5-6), moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meerbepaald de Eurodac Search Result d.d. 17 maart 2021 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Griekenland op 14 januari 2014. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw tweede en derde persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 11 februari 2015 en 31 mei 2021 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van

artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleide, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.

Wat betreft uw verklaringen zijnde dat u zich in Griekenland niet veilig zou voelen omdat uw vervolgers willekeurige Afghanen in Griekenland zouden kunnen betalen om u te laten vermoorden (CGVS, p. 6-7), dient te worden opgemerkt dat deze geenszins kunnen overtuigen. Het betreft immers louter hypothetisch giswerk van uw zijde, hetgeen u op geen enkel manier kan onderbouwen. U beperkt zich in wezen slechts tot blote beweringen en geeft daarbij zelf te kennen dat u geen enkele concrete bewijzen heeft die aantonen dat een dergelijke situatie u in Griekenland ooit te beurt zou kunnen vallen (CGVS, p. 7). Een dergelijke vrees dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non. Bovendien kan u als begunstigde van internationale bescherming in geval van problemen of moeilijkheden in Griekenland terecht bij de daar aanwezige autoriteiten mits u uiteraard de nodige stappen zet, gezien het hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden

U beperkt verder zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren (CGVS, p. 6-7). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen.

Er dient bovendien te worden vastgesteld dat u in Griekenland niet de hele asielprocedure heeft afgewacht en alreeds uit het land bent vertrokken alvorens men u daar internationale bescherming heeft toegekend. U deed immers reeds een eerste verzoek om internationale bescherming in België op 12 augustus 2014, terwijl u op 30 januari 2015 internationale bescherming werd toegekend door Griekenland. Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Dat u bovendien in staat bleek te zijn om uw verdere reis doorheen Europa te regelen, zelfs een terugkeer naar Afghanistan kon bewerkstelligen en opnieuw vanuit Afghanistan naar Europa kon reizen, geeft blijk van een hoge mate van zelfredzaamheid, middelen en keuzemogelijkheden.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen, daar deze betrekking hebben op uw terugkeer vanuit Zwitserland naar Afghanistan en de problemen in Afghanistan, hetgeen niet relevant is voor deze beoordeling.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Afghanistan."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 57/6, § 3, (eerste lid,) 3°, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de "algemene motiveringsplicht", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker tevens artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) geschonden acht.

Na een beknopte theoretische toelichting over de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, stelt verzoeker te volharden in zijn asielmotieven en het niet eens te zijn met de appreciatie daarvan door de commissaris-generaal. Hij laat het volgende gelden:

"Naast het vluchtelingenstatuut, weigert verwerende partij ook de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, sub c) toe te kennen.

Dat de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit en herkomstregio niet betwist worden.

Verzoeker verbleef gedurende vijf maanden in gevangenschap in Griekenland.

Verwerende partij beweert dat er langs verzoekers kant geen oprechte intentie zou hebben bestaan om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden, aangezien verzoeker de asielprocedure niet heeft afgewacht en Griekenland is ontvlucht alvorens hij er internationale bescherming kreeg toegediend.

Bovenstaande dient evenwel in het licht van de omstandigheden te worden gezien.

Verzoeker werd ten onrechte voor (vijf maanden!) in gevangenschap geplaatst in Griekenland. Bijgevolg kon verzoeker ook niet op zoek gaan naar huisvesting en een job. Ook tijdens zijn verblijf in de gevangenis werd voor verzoeker niet het nodige gedaan, om eenmaal uit gevangenschap, een degelijk verblijf te kunnen genieten in Griekenland. Tevergeefs ging hij aankloppen met aan aantal vluchtelingenorganisaties (zoals PRAXIS en de VN), doch verleenden zij voorrang aan gezinnen met kinderen.

Ook was er de vrees vanwege verzoeker dat hij door vervolgers vanuit Afghanistan belaagd zou worden in Griekenland.

Het is duidelijk dat verwerende partij de ernst van de situatie minimaliseert en zich duidelijk niet plaatst in de omstandigheden waarin verzoeker werd blootgesteld tijdens zijn verblijf in Griekenland.

Omwille van de schrijnende levensomstandigheden verliet verzoeker Griekenland om alhier in België opnieuw een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Op basis van artikel 57/6, § 3 van de Verblijfswet ('Vw.') verklaart verwerende partij zijn verzoek niet-ontvankelijk, omdat hij al een beschermingsstatuut heeft in Griekenland.

Verzoeker zou niet aangetoond hebben dat hij Griekenland verliet omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, noch dat hij een dergelijke vrees heeft in geval van terugkeer naar Griekenland.

Ten eerste dient benadrukt te worden dat ook voor erkende vluchtelingen de omstandigheden zeer slecht zijn in Griekenland, zonder toegang tot gezondheidszorg, huisvesting of sociale bijstand.

Artikel 57/6, § 3, 3° Vw is een omzetting van artikel 33, 2, a van de Procedurerichtlijn ('Richtlijn 2013/32/EU') en laat toe dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard "als de verzoeker al internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat". Geen van beide rechtsbronnen legt expliciet voorwaarden op bij het nemen van die beslissing, zoals een onderzoek naar de leefomstandigheden in de andere lidstaat.

Voor de wijziging van de Verblijfswet, in werking getreden op 22 maart 2018, voorzag het oude artikel 57/6/3 een uitzondering, namelijk wanneer de verzoeker elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij geen beroep meer kan doen op die bescherming. Hoewel deze uitzondering niet meer expliciet vermeld wordt, moet de huidige formulering nog steeds zo begrepen worden omdat deze in tegenwoordige tijd geformuleerd is ("bescherming geniet"). Dit blijkt ook uit de Memorie van Toelichting, die verder bevestigt dat de bewijslast zoals voordien bij de verzoeker ligt.

De fundamentele mensenrechten uit het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie ('Handvest') en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens ('EVRM') moeten steeds gerespecteerd worden. Het terugsturen van een verzoeker mag nooit een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Het Europese Hof van Justitie stelt dat het in uitzonderlijke gevallen kan dat in een lidstaat de fundamentele rechten van een verzoeker in gevaar komen. Er is daarvoor niet noodzakelijk sprake van systematische tekortkomingen in het asiel- en opvangsysteem van

de lidstaat. Deze rechtspraak in het kader van de Dublin III-Verordening geldt volgens de RvV ook voor personen die al een beschermingsstatuut genieten (RvV arrest nr. 211.220 van 18 oktober 2018).

In dit geval toont verzoeker niet aan dat hij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland. Maar wel dat zij bij terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, wat het beschermingsstatuut ineffectief maakt.

Het CGVS hield geen rekening met het feit dat verzoeker in uiterst penibele omstandigheden dient te leven in Griekenland.

Verzoeker heeft voldoende aangetoond dat in zijn individuele geval er risico is op schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest en dat de toegekende bescherming in Griekenland niet effectief is.

De voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6 § 3, 3° Vw zijn bijgevolg niet vervuld.

In het bijzonder verwijst verzoeker naar het feit dat hij geen toegang heeft tot huisvesting, werk en/of opleidingen en medische zorg.

a. Huisvesting

Verzoeker is niet in de mogelijkheid om zijn rechten te doen gelden wat betreft decante huisvesting. Op het ogenblik dat verzoeker naar Griekenland keert, wordt hij in gevangenschap genomen en verder aan zijn lot overgelaten.

Tenslotte dient er eveneens benadrukt te worden dat verzoeker geen aanspraak kunnen maken op sociale voorzieningen. Hoewel dit in theorie mogelijk zou moeten zijn, is het in de praktijk voor erkende vluchtelingen haast onmogelijk (AIDA, Country Report: Greece, Update 2018, te consulteren op <http://www.asylumineurope.org/reports/country/greece>).

Deze problematiek wordt ook bevestigd in het landenrapport van AIDA:

(...)"

b. Werk en opleiding

Verzoeker had moeilijkheden om een goede job te vinden in Griekenland aangezien hij voor het grootste deel van zijn tijd in gevangenschap verkeerde.

Het is duidelijk dat de financiële crisis een grote tol heeft geëist in de economische toestand van Griekenland en de toegang tot de arbeidsmarkt.

Daarnaast was verzoeker de Griekse taal niet machtig, waardoor het voor hem niet evident was om op zoek te gaan naar werk. De mogelijkheden tot het volgen van een taalcursus zijn evenwel erg beperkt in Griekenland.

Deze problematiek wordt eveneens bevestigd door het landenrapport van AIDA (AIDA, Country Report: Greece, Update 2018):

(...)

c. Toegang tot medische bijstand

De medische zorgen in Griekenland zijn ontoereikend

Bovendien haalt verzoeker nog aan dat hij niet over de medische zorg beschikte die noodzakelijk was.

Deze problematiek wordt eveneens erkend door het landenrapport van AIDA:

"(...)"

Verzoeker heeft bijgevolg weldegelijk aangetoond dat hij bij terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut ineffectief maakt.

Verzoeker heeft voldoende aangetoond dat in zijn individuele geval er een risico is op schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 Handvest en dat de toegekende bescherming in Griekenland niet effectief is.

De voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6 § 3, 3° Vw zijn bijgevolg niet vervuld."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt het "Country Report: Greece" van Asylum Information Database (AIDA), geüpdatet in 2018 (stuk 2) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker stukken neer inzake zijn vertrek uit Zwitserland naar Afghanistan in augustus 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker indiende niet-ontvankelijk is omdat (A) uit de elementen die voorhanden zijn blijkt dat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland, omdat (B) hij het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden niet weerlegt en omdat (C) de door hem neergelegde bewijsstukken niet bij machte zijn een ander zicht op deze appreciatie te werpen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“(…)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(…)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(…)”

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

Te dezen blijkt uit de stukken in het administratief dossier dat verzoeker op 30 januari 2015 internationale bescherming werd toegekend in Griekenland (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met

'Landeninformatie', 'Eurodac marked hit' en 'Eurodac Search Result'). Waar verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) voorhiel niet op de hoogte te zijn van het feit dat hij internationale bescherming geniet in Griekenland (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5), wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

"Voor zover u argumenteert dat u in het ongewisse was wat betreft het gegeven dat u reeds internationale bescherming geniet in Griekenland (CGVS, p. 5-6), moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de elementen aanwezig in het administratief dossier, meerbepaald de Eurodac Search Result d.d. 17 maart 2021 blijkt dat er op uw naam, behoudens onderhavig verzoek om internationale bescherming in België, een ander verzoek om internationale bescherming werd ingediend en opgetekend, d.i. in Griekenland op 14 januari 2014. Uw argument is dan ook bezwaarlijk ernstig aangezien redelijkerwijze van u verwacht kan worden dat u minstens zelf kennis heeft van uw procedureverloop in de lidstaat in kwestie evenals van de concrete uitkomst ervan op het niveau van de verleende status en daaraan verbonden verblijfsdocumenten, aangezien het uw persoonlijke situatie betreft en aangenomen kan worden dat u terzake de nodige interesse aan de dag zou leggen. Uitgaan van het tegendeel zou overigens indruisen tegen de nood aan internationale bescherming die u er initieel toe zou gedreven hebben om de eerdere procedure waarvan sprake in te leiden.

In de hypothese dat u in dit verband niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw tweede en derde persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 11 februari 2015 en 31 mei 2021 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleidde, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt."

Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist. Evenmin blijkt dat verzoeker thans niet langer internationale bescherming zou genieten.

Aangezien de geldigheid van zijn internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het CGVS berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers

volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Te dezen geeft de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde en bij het verzoekschrift gevoegde landeninformatie weliswaar aan dat statushouders in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden op het vlak van huisvesting, werk, opleiding, sociale voorzieningen en gezondheidszorg, doch deze informatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en dat een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91).

Dat er geen dergelijke situatie is, neemt niet weg dat er een precare situatie is waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Griekenland zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van zijn verzoek, waarbij het hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en dat de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd over de door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij Griekenland heeft verlaten en de stukken die hij ter staving daarvan heeft neergelegd:

“Wat betreft uw verklaringen zijnde dat u zich in Griekenland niet veilig zou voelen omdat uw vervolgers willekeurige Afghanen in Griekenland zouden kunnen betalen om u te laten vermoorden (CGVS, p. 6-7), dient te worden opgemerkt dat deze geenszins kunnen overtuigen. Het betreft immers louter hypothetisch giswerk van uw zijde, hetgeen u op geen enkel manier kan onderbouwen. U beperkt zich in wezen slechts tot blote beweringen en geeft daarbij zelf te kennen dat u geen enkele concrete bewijzen heeft die aantonen dat een dergelijke situatie u in Griekenland ooit te beurt zou kunnen vallen (CGVS, p. 7). Een dergelijke vrees dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non. Bovendien kan u als begunstigde van internationale bescherming in geval van problemen of moeilijkheden in Griekenland terecht bij de daar aanwezige autoriteiten mits u uiteraard de nodige stappen zet, gezien het hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden

U beperkt verder zich tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar

haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren (CGVS, p. 6-7). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Griekenland te weerleggen.

Er dient bovendien te worden vastgesteld dat u in Griekenland niet de hele asielpcedure heeft afgewacht en alreeds uit het land bent vertrokken alvorens men u daar internationale bescherming heeft toegekend. U deed immers reeds een eerste verzoek om internationale bescherming in België op 12 augustus 2014, terwijl u op 30 januari 2015 internationale bescherming werd toegekend door Griekenland. Dit getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen en er uw rechten te doen gelden. Dat u bovendien in staat bleek te zijn om uw verdere reis doorheen Europa te regelen, zelfs een terugkeer naar Afghanistan kon bewerkstelligen en opnieuw vanuit Afghanistan naar Europa kon reizen, geeft blijk van een hoge mate van zelfredzaamheid, middelen en keuzemogelijkheden.

(...)

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen, daar deze betrekking hebben op uw terugkeer vanuit Zwitserland naar Afghanistan en de problemen in Afghanistan, hetgeen niet relevant is voor deze beoordeling."

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het volharden in zijn asielmotieven, het stellen dat hij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal en het verwijzen naar algemene landeninformatie over de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal hem naast het vluchtelingenstatuut, ook de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet weigert toe te kennen, is zijn betoog niet gericht tegen de motieven van de bestreden beslissing, waarin zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard en geen sprake is van een weigering van de vluchtelingenstatus of van subsidiaire bescherming. Een dergelijk betoog kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring, laat staan tot een hervorming van de bestreden beslissing. Waar verzoeker nog stelt dat zijn verklaringen over zijn identiteit, nationaliteit en herkomstregio niet betwist worden, ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – in welk opzicht dit een ander licht werpt op de beoordeling in de bestreden beslissing van de ontvankelijkheid van zijn verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoeker er op wijst dat hij in Griekenland ten onrechte vijf maanden in gevangenschap werd geplaatst, beperkt hij zich tot het louter vergoelijken van zijn gebrek aan intentie om aldaar een duurzaam bestaan uit te bouwen en er zijn rechten te doen gelden, doch slaagt hij er niet in de vaststellingen van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen of te ontcrachten. Verzoeker toont niet aan – en er is geen enkele indicatie – dat hij bij een terugkeer naar Griekenland opnieuw in gevangenschap zou belanden en dat hij er niet zou kunnen zoeken naar huisvesting en een job en ter zake zijn rechten laten gelden. Waar verzoeker laat gelden dat hij tevergeefs ging aankloppen bij een aantal vluchtelingenorganisaties die evenwel voorrang verleenden aan gezinnen met kinderen, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

Verzoeker beperkt zich voorts tot een herhaling van zijn verklaringen waar hij wijst op zijn vrees "*dat hij door vervolgers vanuit Afghanistan belaagd zou worden in Griekenland*", zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing daarover, met name dat het hier louter hypothetisch giswerk betreft dat hij op geen enkele manier kan onderbouwen en dat hij als begunstigde van internationale bescherming in geval van problemen of moeilijkheden in Griekenland terecht kan bij de daar aanwezige autoriteiten mits het zetten van de nodige stappen, te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn vluchtrelaas weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal niet.

De algemene informatie over de huisvesting, het werk en opleiding en de toegang tot medische zorg die verzoeker in zijn verzoekschrift citeert, volstaat niet om de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontcrachten. Hoewel deze informatie getuigt van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van statushouders in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. De loutere verwijzing naar een (weinig actueel) algemeen

landenrapport volstaat niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Door slechts algemene landeninformatie aan te halen en te wijzen op de grote tol die de financiële crisis heeft geëist "*in de economische toestand van Griekenland en de toegang tot de arbeidsmarkt*", blijft hij daartoe evenwel in gebreke.

Waar verzoeker er nog op wijst dat hij de Griekse taal niet machtig was waardoor het voor hem niet evident was om op zoek te gaan naar werk en dat de mogelijkheden tot het volgen van een taal cursus in Griekenland erg beperkt zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker geen van deze elementen heeft aangehaald als reden waarom hij niet naar Griekenland kon terugkeren. Uit niets blijkt dat verzoeker in Griekenland enige poging heeft ondernomen om er werk te vinden of om zich de Griekse taal eigen te maken, noch dat dit voor hem, als jonge man die geen blijk geeft van gezondheidsproblemen, bij een eventuele terugkeer onmogelijk zou zijn, laat staan dat dit hem in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie zou brengen die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, temeer nu hij in het verleden reeds financiële hulp kreeg van zijn schoonbroer bij het verlaten van Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7).

Waar verzoeker ten slotte nog aanhaalt dat hij niet over de medische zorg beschikte die noodzakelijk was, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hij maakt hiermee niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is gesteund op onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze is genomen.

De stukken die verzoeker ter terechtzitting neerlegt hebben betrekking op zijn vertrek uit Zwitserland naar Afghanistan in augustus 2020 en zijn bijgevolg niet dienstig om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten, dit nog daargelaten de vaststellingen dat het geen nieuwe elementen zijn in de zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet en dat ze niet vervat zijn in een aanvullende nota.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS genoegzaam werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou

machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.5. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.7. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing nietig te verklaren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN